

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. M.**
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Bielinovou
sídlem Chalupkova 1367, 149 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 586 01 Jihlava

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s vyřízením žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku **vyřídit** žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 14 342 Kč, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Petry Bielinové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rekapitulace průběhu správního řízení

1. Žalobce dne 29. 2. 2016 adresoval žalovanému podání, v němž ho, coby povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), žádal o poskytnutí informací ohledně „celkové výše veřejných

prostředků před zdaněním vyplacených v letech 2010 až 2015 řediteli krajského úřadu a jednotlivým vedoucím odborům a oddělení ve struktuře: jméno, příjmení, funkce a celková výše veřejných prostředků před zdaněním“ (dále též „žádost o poskytnutí informací“).

2. Jak vyplývá ze správního spisu, v reakci na tuto žádost žalovaný zaslal žalobci přípis ze dne 14. 3. 2016, č. j. KUJI 19270/2016, ve kterém mu sdělil, že k žádosti se stejným obsahem ze dne 16. 11. 2015 byla informace dne 1. 12. 2015 poskytnuta přípisem č. j. KUJI 75646/2015. Proti tomuto způsobu vyřízení jeho žádosti podal žalobce dne 16. 3. 2016 v souladu s § 16a odst. 1 písm. b) InfZ stížnost, s tím, že tvrzení žalovaného o poskytnutí požadované informace není pravdivé, když uvedeným přípisem bylo poskytnuto jedno číslo, nikoli celková výše prostředků vyplacených jednotlivým pracovníkům, jak bylo požadováno. Žalovaný následně dne 23. 3. 2016 zaslal stížnost i spisový materiál Ministerstvu vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly (dále jen „ministerstvo vnitra“), jakožto nadřízenému orgánu, se stanoviskem, že „*k žádosti o poskytnutí informace se stejným obsahem ze dne 16. 11. 2015 byla informace dne 1. 12. 2015 poskytnuta přípisem KUJI 75646/2015. Jelikož krajský úřad neshledal podmínky pro postup podle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a trvá na znění a rozsahu výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informace, předává stížnost spolu s příslušným spisovým materiálem nadřízenému orgánu.*“ Ministerstvo vnitra o této stížnosti rozhodlo dne 11. 4. 2016, č. j. MV-48031-2/ODK-2016, kdy žalovanému přikázalo, aby žádost žalobce o poskytnutí informace vyřídil.
3. Žalovaný následně dne 10. 5. 2016 vydal rozhodnutí č. j. KUJI 38418/2016, kterým žádost žalobce o poskytnutí informací odmítl, neboť jejich poskytnutím „*by došlo k zásahu do práva na soukromí dotčených jednotlivců (čl. 10 odst. 2 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod), bez ohledu na použití ve veřejném právu protiústavního, analogického výkladu odvolacího orgánu.*“ Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 5. 2016 stížnost, o které ministerstvo vnitra rozhodlo dne 23. 6. 2016, č. j. MV-48031-7/ODK-2016, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.
4. Žalovaný následně dne 5. 8. 2016 vydal v pořadí druhé rozhodnutí, č. j. KUJI 61362/2016, kterým žádost žalobce o poskytnutí informací opět odmítl s totožným odůvodněním, jaké použil ve svém předchozím rozhodnutí. Rovněž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž ministerstvo vnitra rozhodlo dne 26. 9. 2016, č. j. MV-48031-14/ODK-2016, tak, že i druhé rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.
5. Žalovaný poté vydal dne 12. 12. 2016 v pořadí již třetí rozhodnutí, č. j. KUJI 93634/2016, kterým žádost žalobce o poskytnutí informací opět odmítl s totožným odůvodněním, jaké použil ve svých předchozích rozhodnutích. Žalobce proti tomuto rozhodnutí opět podal odvolání, o němž ministerstvo vnitra rozhodlo dne 28. 2. 2017, č. j. MV-48031-23/ODK-2016, tak, že i třetí rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.
6. Dne 20. 2. 2018 vydal žalovaný v pořadí již čtvrté rozhodnutí, č. j. KUJI 15302/2018 (ve znění opravného usnesení č. j. 17761/2018 ze dne 5. 3. 2018), kterým žádost žalobce o poskytnutí informací opět odmítl s totožným odůvodněním, jaké použil ve svých předchozích rozhodnutích, přičemž je doplnil o argumentaci založenou na závěrech vyslovených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dostupný rovněž na <http://nalus.usoud.cz>) týkajících se aplikace čtyřstupňového testu proporcionality ve vztahu k poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance na základě § 8b InfZ. Nicméně i toto rozhodnutí bylo ministerstvem vnitra k odvolání

žalobce ze dne 12. 3. 2018, zrušeno, a to na základě rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č. j. MV-48031-33/ODK-2016, v němž ministerstvo vnitra zavázalo žalovaného právním názorem, že „při novém projednání žádosti se musí povinný subjekt kromě opětovného posouzení otázky, zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek platového testu; tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu. Nepochybně bude moci i na základě § 4 odst. 3 a 4 správního řádu vyzvat žadatele, aby s odkazem na požadavky Ústavního soudu doplnil některé údaje, potřebné k řádnému prověření splnění podmínek platového testu. Současně povinný subjekt doloží uzavřený výčet dotčených osob, které řádně identifikuje ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu, a kterým doručí jím vydané rozhodnutí tak, jak mu ukládá ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu.“

7. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce žádné další rozhodnutí žalovaného neobdržel, adresoval mu dne 27. 6. 2018 „Stížnost na nevydání rozhodnutí“, která však, jak vyplývá ze sdělení ministerstva vnitra ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-48031-36/ODK-2016, nebyla ministerstvu žalovaným předána k vyřízení. Proto ministerstvo vnitra jednak dne 7. 8. 2018 vyzvalo žalovaného k předání spisového materiálu, jednak dne 6. 9. 2018 požádalo žalobce o zaslání předmětné stížnosti s potvrzením o jejím doručení žalovanému, a to za účelem vydání rozhodnutí podle § 16a InfZ.
8. Ministerstvo vnitra následně dne 24. 9. 2018 (ke stížnosti žalobce ze dne 6. 9. 2018 na nečinnost žalovaného) vydalo rozhodnutí č. j. MV-48031-41/ODK-2016, v němž žalovanému prikázalo, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016. Toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 26. 9. 2018, přičemž se jedná o poslední úkon ministerstva vnitra či žalovaného v daném řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

9. Žalobce se včas podanou žalobou (§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a splňující též ostatní podmínky řízení (§ 79 a § 80 s. ř. s.) domáhá toho, aby krajský soud žalovanému stanovil povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku vyříditi jeho žádost o poskytnutí informací. Žalobce je totiž přesvědčen o nečinnosti žalovaného při vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informací, jejíž počátek odvíjí od vydání citovaného rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2018, jímž zrušilo rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, přičemž do dne podání žaloby mu nebylo žalovaným žádné rozhodnutí týkající se této žádosti doručeno, ačkoliv i ministerstvo vnitra ke stížnosti žalobce žalovanému prikázalo ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyříditi žádost žalobce o poskytnutí informací. Žalobce je toho názoru, že nečinnost žalovaného představuje jeho procesní taktiku, neboť opakovaně vyjádřil svůj odmítavý postoj k podané žádosti žalobce i k právnímu názoru ministerstva vnitra.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že by se ve svém postupu dopustil nečinnosti, neboť vzhledem k „nesmyslným požadavkům odvolacího orgánu na to, aby každý vedoucí zaměstnanec povinného subjektu (včetně zaměstnanců, u nichž byl pracovní poměr ukončen, a to jak výpovědí, nebo smrtí zaměstnance) byl účastníkem řízení, byl nucen zahájit správní řízení s velkým počtem účastníků.“ Dle žalovaného namítaná nečinnost byla rovněž způsobena „kuriózním přístupem odvolacího orgánu, který nesmyslným lpěním na judikatuře

Nejvyššího správního soudu, která byla překonána tzv. platovým nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, vracel precizně odůvodněná rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalovaného zpět k novému projednání.“ Nadto poukazuje na skutečnost, že „doslovné papouškování judikatury odvolacím orgánem, které se po vydání tzv. platového nálezu Ústavního soudu ukázalo jako liché, přispělo k neúměrnému protažování celého řízení, ačkoliv žalovaný správně poukazoval na rozpor dvou ústavně zaručených práv, a to práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právem na ochranu soukromí dle čl. 10 odst. 2 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod.“ Žalovaný dále ve svém vyjádření obsáhle argumentuje ve prospěch odmítavého stanoviska k poskytnutí žalobcem požadovaných informací, přičemž jeho žádost považuje za zneužití práva na informace, což má dokládat i výběr advokátky, která „se v minulosti specializovala na bromadné obesílání povinných subjektů s cílem shromažďovat citlivé osobní údaje.“ Žalovaný je přesvědčen, že požadovaného cíle v podobě kontroly ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky nelze dosáhnout poskytnutím informací v rozsahu dle § 8b odst. 3 InfZ, naopak i poskytnutí neadresných (anonymizovaných) informací o výši platů a odměn tuto kontrolu neznemožňuje, „přetrvávají však důvodné pochybnosti o tom, zda paušální poskytování informací o odměňování kteréhokoliv zaměstnance veřejné správy ve všech situacích naplňuje veřejný zájem na informovanosti o hospodaření s veřejnými prostředky.“

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného odmítá jeho tvrzení o zneužití práva na informace, stejně jako jeho věcnou polemiku s názorem odvolacího orgánu, neboť podanou žalobou se žalobce nedomáhá přímo vydání informace, ale zajištění toho, aby žalovaný plnil své povinnosti, tj. vyřizoval žádost o informace v zákonných lhůtách (a to buď poskytnutím informace, anebo vydáním odůvodněného rozhodnutí o odmítnutí informace). Petit žaloby proto není formulován na vydání informace ve smyslu § 16 odst. 4 InfZ, neboť k takové žalobě nemá žalobce podstatný dokument, a to rozhodnutí žalované o odmítnutí informace. Právě z tohoto důvodu je podaná žaloba formulována „pouze“ na vyřízení informace, neboť samotný příkaz nadřízeného orgánu ze září 2018 nevedl ke změně postoje žalovaného a nelze jej ani vymáhat formou exekuce.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud se, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná**.
13. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se může „ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“
14. V daném případě byla dle krajského soudu splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, neboť za takový prostředek ochrany je třeba považovat stížnost podle § 16a InfZ, kterou také žalobce před podáním žaloby podal, a to dne 27. 6. 2018 v podobě „stížnosti na nevydání rozhodnutí“, jak ostatně potvrzuje i ministerstvo vnitra ve sdělení ze dne 2. 8. 2018, kterému žalobce svou stížnost následně rovněž adresoval. Za této situace krajský soud dovozuje, že obrátil-li se žalobce na žalovanému nadřízený orgán stížností před podáním žaloby, učinil maximum pro splnění podmínky přípustnosti žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s.

15. Žalobce v nyní projednávané věci spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že poté, co jeho poslední (v pořadí již čtvrté) rozhodnutí o odmítnutí informace ze dne 20. 2. 2018 (ve znění opravného usnesení ze dne 5. 3. 2018) bylo rozhodnutím ministerstvem vnitra ze dne 18. 4. 2018 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, žádost žalobce o poskytnutí informací doposud nijak nevyřídil, ať již poskytnutím požadovaných informací, anebo vydáním odůvodněného rozhodnutí o odmítnutí. Neučinil tak dokonce ani poté, co ministerstvo vnitra následně dne 24. 9. 2018 (ke stížnosti žalobce ze dne 6. 9. 2018 na nečinnost žalovaného) vydalo rozhodnutí, v němž žalovanému přikázalo, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016. Žalovaný svou procesní obranu založil na tvrzení, že namítaná nečinnost byla způsobena jednak „*nesmyslnými požadavky odvolacího orgánu, kvůli nimž byl nucen zahájit správní řízení s velkým počtem účastníků*“, jednak „*kuriózním přístupem odvolacího orgánu, který nesmyslným lpěním na judikatuře Nejvyššího správního soudu, která byla překonána tzv. platovým nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, vracel precizně odůvodněná rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalovaného zpět k novému projednání.*“
16. Mezi žalobcem a žalovaným je tak nesporné, že ke dni rozhodnutí krajského soudu nedošlo k vyřízení žádosti o žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016, což dokládá i vyjádření žalovaného. Jak vyplývá z obsahu výše rekapitulovaných rozhodnutí, žalovaný ostatně v průběhu správního řízení již dále nesetřval na svém tvrzení (viz přípis ze dne 14. 3. 2016), že k žádosti se stejným obsahem ze dne 16. 11. 2015 byla informace dne 1. 12. 2015 poskytnuta přípisem č. j. KUJI 75646/2015. Zbývá tedy posoudit otázku, zda žalovaný je či není nečinný, přičemž krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žalovaný je v daném případě nečinný.
17. Pokud žalovaný namítá, že tvrzená nečinnost byla způsobena „*nesmyslnými požadavky odvolacího orgánu, kvůli nimž byl nucen zahájit správní řízení s velkým počtem účastníků*“, tuto námitku shledává krajský soud za neodůvodněnou a nemající oporu ve zjištěném skutkovém stavu, neboť tyto požadavky z odůvodnění rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2018 nevyplývají. Ministerstvo vnitra po žalovaném požadovalo, aby ze spisu „*vyplývalo označení všech účastníků a identifikace, která musí být provedena v souladu s § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu, tedy údaji o jménu, příjmení, datu narození a místu trvalého pobytu, jde-li o fyzickou osobu.*“ V této souvislosti pak konstatovalo, že „*identifikace okruhu dotčených osob je nedostatečná a neumožnila nadřízenému orgánu vyzvat dotčené osoby k seznámení se s procesními právy.*“ Nelze proto přisvědčit názoru žalovaného, že je po něm požadováno vést správní řízení s 80 až 100 účastníky řízení tím spíše, že ve spisovém materiálu se nachází stanoviska k poskytnutí veřejných prostředků před zdaněním vyplacených v letech 2010 až 2015 u 64 vedoucích zaměstnanců odborů a oddělení povinného subjektu, včetně ředitele úřadu, na což poukázalo i ministerstvo vnitra. Žalovaný ostatně ani nijak neprokázal, že by od doby vydání rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2018 učinil jakékoliv procesní úkony v souvislosti s jím namítaným správním řízením o tak vysokém počtu účastníků. Tuto skutečnost potvrzuje i rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 24. 9. 2018, v němž žalovanému kvůli jeho nečinnosti přikázalo ve lhůtě do 15 dnů vyřídít žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016. Žalovaný tak ovšem dosud neučinil.
18. Důvody předestřené žalovaným proti namítané nečinnosti tak dle krajského soudu spíše plně zapadají do kontextu celého průběhu správního řízení a v něm opakovaně prezentovaného negativního stanoviska žalovaného (předestřené i ve vyjádření k žalobě)

nejen k poskytnutí žalobcem požadovaných informací, ale obecně k poskytování informací v rozsahu dle § 8b odst. 3 InfZ, pokud se má jednat o adresné informace o výši platů a odměn zaměstnanců povinného subjektu, a to i proti závaznému právnímu názoru nadřízeného správního orgánu.

19. S ohledem na skutečnost, že předmětem nyní projednávané věci je otázka nečinnosti žalovaného, nikoliv přezkum samotného způsobu vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informací, krajský soud nemá procesní prostor věcně polemizovat s tímto názorem žalovaného, byť nelze odhlédnout od velmi expresivních výrazů použitých na adresu ministerstva vnitra a jím prezentovaného názoru. Krajský soud ovšem považuje za nezbytné zdůraznit, že onen „*nesmyslný požadavek odvolacího orgánu*“ vychází zcela ze závěrů žalovaným citovaného tzv. platového nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, s nímž mají být ministerstvem vnitra „*papouškované závěry*“ v přímém rozporu. Ústavní soud zde konstatoval, že „*poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz bod 125 nálezu). Na tyto závěry následně navázal i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž konstatoval, že „*poměření kolidujícího práva na informace a ochrany soukromí je nutno provést v každém individuálním případě*“ (srov. např. rozsudky ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56, či ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017-38, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68, dle něhož „*střet práva na informace a ochrany soukromí dotčených fyzických osob při poskytování údajů o příjmech zaměstnanců povinných subjektů dle InfZ nutno vyřešit za použití testu proporcionality. Při jeho aplikaci je nutno zejména v konkrétním případě poměřit tyto dva v kolizi stojící chráněné zájmy. Primárním faktorem při tomto poměřování je otázka veřejného zájmu na znalosti požadované informace. ... na kontrole veřejné moci prostřednictvím § 8b InfZ se může podílet každý.*“, rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).*
20. Pokud žalovaný dále namítá, že vytýkaná nečinnost byla způsobena „*kuriózním přístupem odvolacího orgánu, který nesmyslným lpěním na judikatuře Nejvyššího správního soudu, která byla překonána tzv. platovým nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, vracel precizně odůvodněná rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalovaného zpět k novému projednání*“, krajský soud k tomu předně uvádí, že citovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 byl vydán dne 17. 10. 2017, tedy v době, kdy byla žalovaným vydána již tři rozhodnutí o odmítnutí žalobcem požadovaných informací, přičemž v pořadí třetí rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016 bylo zrušeno ministerstvem vnitra rozhodnutím již ze dne 28. 2. 2017. Pro rozhodnutí Ústavního soudu, kterými dochází ke změně judikatury, přitom platí, že působí v zásadě prospektivně, byť zároveň platí, že je nelze opomenout tehdy, jedná-li se o řízení dosud neskončená, včetně těch, která dobíhají u správních soudů. Má-li právní názor v nálezu uvedený precedenční dopady, je obecně závazný při řešení typově shodných případů, což odpovídá principu rovnosti v právech a principu předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Je tak zcela nepřipadné, tím spíše z pozice podřízeného správního orgánu, vyčítat nadřízenému správnímu orgánu, že při vydání předcházejících správních rozhodnutí plně respektoval závěry vyslovené

v judikatuře Nejvyššího správního soudu. K tvrzení žalovaného o „precizním odůvodnění“ svých rozhodnutí, krajský soud považuje za vhodné opět poukázat na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž opakovaně dovodil, že za splnění požadavků, předestřených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, nelze považovat pouhé konstatování nijak blíže odůvodněných závěrů, že „žádost je třeba odmítnout z důvodu ochrany práv zaměstnanců žalovaného před neoprávněným zasahováním do soukromého života“ (...) poskytnutím údajů v neanonymizované podobě by došlo k zásahu do práva na soukromí zaměstnanců žalovaného“, či „poskytnutí informace o platech v anonymizované verzi dostatečně naplňuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky.“ (srov. citované rozsudky č. j. 2 As 313/2017-56 a č. j. 9 As 399/2017-38).

V. Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na výše uvedené krajský shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 2. 2016. Ke splnění této povinnosti mu stanovil přiměřenou lhůtu v délce do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to s ohledem na celkovou délku i průběh řízení o žalobcem podané žádosti.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé) a tři režijní paušály, a to ve výši 3×3.100 Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 14 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. února 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.

předsedkyně senátu